

Az „Irói és költői arcképek“ c. sorozatból

Baudelaire

*Gyakran, amint a bűn szavát betűzöm,
mint szirmot tépve hervadó virágon,
e játékkal magamtól elűzöm
a lelket vagy tán életemet rágom.*

*Lélekfurdalás! Kertjében a torznak
rohasztó bűzök közti jelenségnek
érezem magam, ki a nyelvöltő korcsnak
szolgállok, ősi, csúfos ellenségnek.*

*És a szörnyeteg mohó illatával
bágyasztani kezd, gúny-hódolatával
szövetségesnek nevez, élvezőnek.*

*A virág széthull, a bűn vágya makacs,
hozzám ér s olyan, mint a gennyes ragacs
és ajkamon új, rémes sebek nőnek.*

Heine a matrácágyon

*Szoktass a sírra, szoktass matrácágy,
oly rég nem volt már mélázó élményem.
Nyúlj értem árnyék, léten túli csáp,
ne legyen rám más poéta féltékeny.*

*Beteg gerincem, vágyam bús élce,
logikus hóhér, akár a csalódás.
Német földön a vijjogó vércse
sorsom felett száll, kegyetlen vádolás.*

*A Notre Dame, mint Mathilde, lelkemért
aggódik, de Mouche bolygó zsidót ért,
minden idill por lesz, hadd nevessek.*

*Hadd nevessek, mint könny-búcsúztató
dalos, ötletet Styxen úsztató
hajós, kit Charon végre meglesett.*

Rimbaud Etiopiában

*Verlaine? Emlékszem rá. Szeretve gyilkolt,
kudarcba fúlt a brüsszeli kaland.
Piszokból dalt, a tényből piszkot csiholt,
és úgy bűgött mint szenvedő galamb.*

*Rimbaud? Emlékszem. Suhanc s költő voltam,
megzavartam az ösztön nyugalmát.
Pauvre Lélian! Húrt pengetett a holdban,
és tévelyegve vitte fájdalmát.*

*Mi történt vele? Etiopiában,
rabszolga-üzem a harc, e világban,
nincs más győtrelem, csak a pénzhiány.*

*S elefántcsonttal mikor kereskedem
a sárga üdöben el-elvesztégetem
a régmultat s maholnap nem is árny.*

A d y

(Egyik versében az amerikai magyaroknak izent)

*A magyar fátum hordóján nem álltál,
de rád bukott az üres s bomló szó.
Halál-borzongón élet felett szálltál,
élet-szeretőn halált riasztó.*

*Tikkadtan vágytál oly ritka nedűre,
melynek ereje álmot üdített.
És úgy hatott az őrzöngő lelküre,
hogy mosolygott, mint a megbékített.*

*Kitártad karod tengertúli tájra,
ó jaj-kisértés, mily célt ejtsz a szájra,
mily morfium lesz az elképzelt messze?*

*Otthon maradtál, kaján s bátor bánat
részegített, te keservek borának
mámorosa, te bűvök szerelmese.*

REMÉNYI JÓZSEF